

κείμενόν μου ἔσον θέλω. Πλὴν ἄλλοτε σὲ ὑπόσχομαι
νὰ ἐκπληρώσω καλλιώτερα τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀπὸ τὸν
αὐτὸν ὁρμωμένη σκοπὸν τῆς κοινῆς ὠφελείας.

Μένω δὲ μ' ὅλον τὸ ἀνῆκον σέβας, κ τ λ.

A. N.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Η ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ Η ΘΥΓΑΤΗΡ.

(Ἐν αἰδέει διαλόγ. ποιηθ. κατὰ Ιούνιον μῆνα, εἰς Κουγλουτζάν.).

ΜΗΤΗΡ.

(Πορευομένη μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς εἰς τὸν κῆπον).

ὦ τί χαρμόσυνος αὐγή! Δρόσος παντοῦ μεγάλη!
Τὸ καρδερίνι κελαδεῖ, τὸ ἀηδόνι ψάλλει.
Ἄνθη παντοῦ εὐόκοσμας' τὰ ὄρη ς' τὰς κοιλάδας,
Τὸ θέρος τὸν χιτῶνά του ρίχνει ς' τὰς πεδιάδας!
Ὁ ζέφυρος γλυκοφυσᾷ, τὰ φύλλα ψιθυρίζουν,
Καὶ τὰ ῥυάκια τερπνῶς τρέχοντα μυρμυρίζουν.
Ἡ θάλασσα γαλήνιος ὁμοιάζει τὸ κρυστάλλι.
ὦ τί ὦραϊα! Τί λαμπρὰ τῆς φύσεως τὰ κάλλη!
Τὸ πᾶν κοιμᾶται ἤσυχα! ὅλοι ἐξαπλωμένοι
Κοίτονται εἰς τὰς κλῖνας των, γλυκὰ ἀναπαυμένοι.
Μόνη ἐσὺ θυγάτριον, τί ἔπαθες; -Εἰπέ μου;
Δὲν σ' ἐνθυμοῦμαι τὴν αὐγὴν νὰ ἐξυπνᾷς ποτέ μου.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

Ἄ! Μῆτέρ μου, μὴν ἐρωτᾷς, τί ἔπαθα νὰ μάθης
Ἐχεις φιλόμουσον ψυχὴν, φοβοῦμαι μὴ συμπάθης.
Ἀπόψε ἐνῶ κοίτουμουν γλυκὰ ἀναπαυμένη,
Εἰς τὰ βάθειά μεσάνυκτα ς' τὸν δεύτερον δομένη,
Μ' ἐφάνη ὅτι ἔβλεπα, μῆτερ, εἰς τ' ὄνειρόν μου,
Μ' ἐφάνη ναί, ἀληθινὰ, ἐν φάντασμα ἐμπρός μου,
Καὶ μ' ἔλεγε μὲ γελαστὸν τὸ πρόσωπον καὶ στόμα,
" Ἀκόμη εἰς τὸ στρώμα;

Ἀδύνατον, φιλτάτη μου, νὰ γείνη προκομμένη,
Οποια εἰς τὰ χαράγματα κοιμᾷτ' ἐξαπλωμένη.
Εἰππάσθηκα, ὦ μῆτέρ μου, καὶ ἔκτοτε κορμάτι,
Δὲν ἡδυνήθην πίστευσε νὰ κλείσω τὸ ὄμματι.

ΜΗΤΗΡ.

Καλὰ τὸ λέγουν, θύγατερ, τῶν ἡμερῶν αἱ σκέψεις
Μᾶς φαίνονται ς' τὸ ὄνειρον ὡς ἔλεγχος ἢ τέρψις.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

Οχι. Δὲν ἦτον ὄνειρον, διότι, νᾶ.' ἀκόμα,
Σ αὐτιά μου μένει ἑναυλον τὸ τελευταῖον κόμμα.
Θυμοῦμαι ναί, πῶς μ' ἔλεγε προχθὲς ὁ δ' ἄσκαλός μας
Ὅτ' ἡ αὐγὴ εἶν' ὁ τροχὸς κ' ἀκόνη τοῦ νοός μας.
Πλὴν δὲν θαρροῦσα ἀπ' αὐτὰ ἐντύπωσιν καὶ τέσσην,
Ωστε νὰ ἐξιππάζωσι τὸν ἄνθρωπον 'ς τὴν στρωσιν.
Ἄ.' πίστευσε ὦ μῆτέρ μου, τὸν πόδα 'ς τὸ χωρίον,
Ἐφέτος ἀφοῦ πάτησα δὲν ξεύρω τί κ' ὅποιον
Δὲν μὲ ἀφίνει ἡσυχον, καί, ὡς ἀπηλπισμένη,
Φοβοῦμαι μὴ ἀγράμματος πάντοτε θέλω μένει.

ΜΗΤΗΡ.

Ἐπαινετὸς ὁ ζῆλός σου καὶ ἡ φιλοτιμία,
Δὲν τῶλπιζα ὦ θύγατερ. εὖ γε τῇ ἀληθείᾳ.
Εὐχαριστῶ σε οὐρανέ.' Μεγάλη σου ἡ δόσις.
Εἶθε σοφὴν ὡς τὴν ποθῶ νὰ μὲ τὴν ἀξιώσης.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

Καὶ σήμερον ξαφνίσθηκα... πλίον δὲν ἡδυνήθην
Νὰ κοιμηθῶ, ὦ μῆτερ μου, σηκώθην δὲ κ' ἐνδύθην,
Καὶ τοῦ Σωκράτους πρότερον τὸν μετὰ Ἀριστίππου
Λόγον ἀφοῦ ἐπέρασα (ἄξιον ὄντως τύπου).
Τόσον ἐκατανύχθηκε, πίστευσον, ἡ καρδιά μου,
Ὅστ' ἤρχισαν νὰ ρέωσιν εὐθὺς τὰ δάκρυά μου.
Κ' οὕτω μὴν ὑποφέρουσα μόνη μου νὰ καθίσω,
Ἐτρεξα εἰς τὴν κλίνην σου διὰ νὰ σ' ἐξυπνίσω.

ΜΗΤΗΡ.

Ἄ.' χαίρω ὦ θυγάτριον.' 'ς τὴν ἀγκαλιάν μου τρέξε
Μὲ τὰ θερμά μου δάκρυα τὰς παρειάς σου βρέξε.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μάθημα, ὅπου τὴν ἐβδομάδα,
 Τὴν παρελθούσαν πήραμεν. . . Ἠκάθε δὲ ἀράδα
 Ἀξίζει πολὺ καὶ ἀρκετὰ εἰς τὸν ὅστις εὐτυχήσει,
 Εἰς τὴν καρδίαν τῶν λέξεων καλῶς νὰ παρεισδύσῃ.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

Ἐγὼ πλὴν ἐκατάλαβα ὅλον τὸ νόημά του,
 Καὶ ἐκστατικὴ δὲ ἔμεινα εἰς τὰ θεῖα λόγιά του.
 Καὶ ἀπορῶ τί ἄνθρωπον τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις.

ΜΗΤΗΡ.

Ὅντως σοφόν, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ νοήσης
 Μὲ τὸν καιρὸν· πλὴν λείπεται ἀκόμη τελευταῖον,
 Νὰ ἐπιστήσῃς εἰς αὐτὸν τὸν νοῦν σου περιπλῖον.
 Καὶ τότε θέλεις αἰσθάνῃς τί θησαυρὸς κρυμμένος,
 Μένει εἰς τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν σωσμένος.
 Καὶ τί οὐράνιος εἰς αὐτὰ εὐρίσκεται σοφία,
 Καὶ πόσον πρέπει νὰ σκιρτᾷ ἡ νεαρὰ καρδία.
 Βλέπῃς τὸν ἀντάξιον Ἑλληνικόν μας γόνον,
 Βαδίζοντα εἰς τὰ εὐγενῆ ἵχνη τὰ τῶν προγόνων.
 Ζητοῦντα τὴν ἀνάρρωσιν τῆς γλώσσης τῆς ἀρχαίας,
 Καὶ ἤδη συμμορφόνοντα αὐτὴν μετὰ τῆς νέας.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

ὦ μητέρα μου εὐχαριστῶ τὸ θεῖον καὶ δοξάζω,
 ὅτι μὲ κατηξίωσε πολλάκις τὸ θαυμάζω.
 Νὰ γεννηθῶ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν πάλιν τὰ φῶτα
 εἶναι ἐλπίς ν' ἀναστηθοῦν ἴσως ὡσάν καὶ πρῶτα.

ΜΗΤΗΡ.

Χωρὶς μεγάλην, θύγατερ, πίστευσε δυσκολίαν,
 Θὰ ἀναλάβωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν παλαιὰν παιδείαν.
 Ἐὰν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν δοθῶμεν,
 Σ' τὴν ἐποχὴν τῶν παλαιῶν ἀμέσως θὰ φανῶμεν.

(μετὰ μικρὰν σιωπὴν)

ὦ ἐποχὴ τῶν παλαιῶν! καὶ πῶς νὰ μὴ δακρύσω.
 Ὅποτε τὴν ἐνθυμηθῶ καὶ τὴν ἀναπολήσω.
 ὦ τί μέγας θησαυρὸς! καὶ τί γλώσσα ὡραία!
 ὦ τί λαμπρὰ συγγράμματα!.. πάντοτε εἶναι νέα..

Εἶναι πηγαὶ αἱ ῥέουσai τὸ μέλι καὶ τὸ γάλα.
 Τὰ πνεύματα τῶν παλαιῶν, τί ἔξοχα!μεγάλα!
 Ἡ γλῶσσα ἡ Ἑλληνικὴ πασῶν εὐφορωτάτη .
 Ἡ γλῶσσ' ἡ Ἑλληνικὴ πασῶν εὐφραδεστάτη .
 Ἡ εὐλαὸς τῆς φύσεως εἰκὼν καὶ ζωγραφία,
 Ἡ γλῶσσα ἣν ἐλάλησεν ἡ τῶν Μουσῶν χορεία.
 — Ἄττη ἐκάλλυνε ψυχὰς, ἡμέρωσε τὰ ἥθη,
 Κ' ἐδείξεν ἔθνος ζωηρὸν μὲ τὰ γενναῖα στήθη.
 Ἐνίσχυσεν, ἐνέπνευσε φωνὴν καὶ φαντασίαν.,
 Κ' ἔφερε τοὺς προγόνους μας εἰς τὴν ἀθανασίαν. . .
 Ἐν γένει δέ, ὦ θυγάτερ, ἡ πατρικὴ μας γλῶσσα,
 Εἶναι γλῶσσα Οὐράνιος εἰς τοὺς αἰῶνας ζῶσα.
 Διὸ καὶ εἰς τὴν κτῆσίν της μ' ἐπιμονὴν καρτέρει,
 Τὸν Θεῖον Ξενοφῶντά σου μὴ ῥίψης ἀπὸ χέρι,
 Συνοικειώσου μὲ αὐτὸν, καὶ ὡς πάλαι ὁ Πλάτων,
 Ἐχαιρεν εἰς τοὺς κόλπους του τὸν Κωμικὸν φυλάττων,
 Τὸν Ξενοφῶντα ἔχε σὺ κ' ἐξυπνη κ' εἰς τὸ στρῶμα.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

Ἐπαινετόν σου, μήτ' ἐρ μου, ἐπαινετόν τὸ στόμα.

ΜΗΤΗΡ.

Σωκράτους Θεῖου Ξενοφῶν, ἄξιός μαθητῆς του.
 Μὲ γλῶσσαν ἐπουράνιον, κατ' ὅλα μιμητῆς του,
 Μᾶς ἄφησε τ' ἀθάνατ' ἀπομνημονεύματά του,
 Διαιωνισας μὲ αὐτὰ τὸ Θεῖον ἔνομά του.
 Σ' αὐτὰ πασένας δύναται τὸν νοῦν του νὰ σοφίσῃ.
 Νὰ διδαχθῇ τὸ εἶναί του, τὴν φύσιν νὰ γνωρίσῃ.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

Ναὶ, πόσῃν ἀγαλλίεσθαι αἰσθάνετ' ἡ ψυχὴ μου,
 Καὶ πῶς ἀναζώνεται τῶνόντι τὸ κορμί μου
 Εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν. Ἄλλὰ κ' ἐγὼ, εἶπέ μου,
 Νὰ λάμψω εἰς τὰ χρέη μου θ' ἀξιώθῃ ποτέ μου;

ΜΗΤΗΡ.

Ἄ . Ναὶ, φίλον θυγάτριον, φθάνει μόνον νὰ δώσης,
 Τὸν ἑαυτὸν σου εἰς αὐτὰ ῥητῶς ν' ἀροσιώσης,

Καὶ τότε θέλεις δυνηθῆν βέβαια νὰ γνωρίσης
 Τὰ ἀγαθὰ τῆς προκοπῆς, καὶ νὰ τὰ ἀποκτήσης,
 Καὶ τότε τὴν διαφθορὰν φεύγουσα τοῦ αἰῶνος,
 Θὰ προοδεύσης στὰ χρηστὰ ἐν μέσῳ τοῦ ἀγῶνος,
 Δείχνουσα ὅτ' ἡ ἀρετὴ ταιριάζει ἐπὶ πλέον,
 Εἰς τὴν ψυχὴν τῶν γυναικῶν, καὶ μάλιστα τῶν νέων.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

Ἄ! Ζῆθι ἐπὶ μήκιστον, ὦ μήτέρ μου, καὶ ἔχε
 Χρηστὰς ἐλπίδας δι' ἐμέ. ΜΗΤΗΡ.

ὦ! ἐπιμόνως τρέχε.

Τὸ στάδιόν σου, θύγατερ, καὶ τῆς διαγωγῆς σου
 Ὡς ἀκραιφνῇ ὑπογραμμὸν, κ' ἀπάσης τῆς ζωῆς σου
 Τὸν θεῖον καὶ σοφώτατον ἔχε πάντα Σωκράτην.

(Ἐνῷ εἰς τὴν ὁμιλίαν ταύτην ἐνησχολοῦντο, φύλλον καταπράσινον
 ἔπεσεν εἰς τὸ ἡμιανοιγμένον βιβλίον των. Ἡ μήτηρ ἐνατενίσασα
 εἰς τὸ δένδρον, λέγει εἰς τὴν θυγατέρα της.)

Βλέπεις αὐτὴν τὴν συκαμιὰν τὴν τόσον ἀπλουστάτην;
 Τὸ δένδρον τοῦτο, θύγατερ, τὸ βλέπεις;—ζωγραφίζει
 Τὸν κόσμον μᾶς ἀναπολεῖ, τὸ πᾶν μᾶς εἰκονίζει.
 Κ' αὐτὰ τὰ τερψικάρδια κατὰσκιὰ τοῦ φύλλα
 Μᾶς φέρουν εἰς τὴν μνήμην μας τὰ τῶν ἀνθρώπων φύλα.
 Καθὲν φυτρώνει... ἔρχεται. . . αὐξάνει, μεγαλαίνει,
 Πλὴν μὲ καιρὸν. . . μαραίνεται. . . σήπεται. . . ἀποθαίνει.
 Τοιουτοτρόπως κ' οἱ θνητοὶ, καθεὶς ἀνθεῖ κ' αὐξάνει,
 Πλὴν ἔξαιφνα τὸ ἄνθος του. . . μαραίνεται. . . τὸ χάνει. .
 Καὶ αἱ γλυκεῖαι ἡδοναὶ ὅσαι μᾶς συνοδεύουν,
 Ἡ δύναμις καὶ ἡ χαρὰ, τὰ κάλλη ἃ τοξεύουν,
 Θέλουν χαθῆν ὡς ὄνειρον, ἢ ὡς ἀχνὸς ἢ πάχνη,
 Καὶ θλιβερὰ ἀνάμνησις τοὺς μένει ὡς ἀράχνη. . .
 Περνᾷ καὶ τρέχει ὁ καιρὸς καὶ ἡ τωρινὴ μᾶς ὥρα
 Ἐπέρασε. . . Τετέλεσται. . . ὥστε νὰ εἴπης,, Τώρα.
 Τριάντα καλοκαίρια ὡς τώρα περασμένα,
 Ἔχω, φίλον θυγάτριον, εἰς ταῦτα δ' ἐν πρὸς ἓνα,
 Ἐνόσω ἤδη προχωρῶ πάντα στὴν ἡλικίαν,
 Αἰσθάνομαι τὴν ἑλλειψιν πῶχωμεν στὴν παιδείαν.
 Καὶ εἰς τοσοῦτον εὐφυὲς καὶ ζωαγόνον κλίμα,
 Δὲν βλέπω εἰς τὴν πρέοδον οὐδὲ μικρὸν τι βῆμα.

Μόνον ἡ πολυτέλεια ὑπάρχει τιμωμένη,
 Ἡ δὲ παιδεία πάντοτε ἐν μέρει ἀφειμένη.
 Καὶ μάλιστα ἀπὸ τινος ἐχούσας καὶ τοὺς τρόπους,
 Διαφερούσας δὲ μηδὲν ἀπὸ λοιποῦς ἀνθρώπους.
 Ἀναθραμμέναι τρυφηλῶς εἰς ὑψηλὰς οἰκίας,
 Εἰς κήπους καὶ ἀνάπαυσιν κ' εἰς ἡδονὰς παντοίας,
 Νομίζομεν ὅτι σ' αὐτὰ ὅλη ἡ εὐτυχία,
 Συνίσταται κ' ἡ γήϊνος ὄντως εἰς εὐδαιμονία.
 Ἀλλὰ, φίλον θυγάτριον, τρέποντι τί ἀπάτη!
 ὦ αἰωνία Ξενοφῶν μνήμη σου καὶ Σωκράτη.
 Πλούτη καὶ δόξαι κόρη μου εἶναι σκιά καὶ πλάνη,
 Μόν' ἡ παιδεία δύναται μόνη νὰ μᾶς εὐφράνη.
 Ναί, μόνη αὐτὴ δύναται νὰ μᾶς ἀθανατίσῃ,
 Καὶ ὅταν ἀποθάνωμεν, τὸ κλέος μας ν' ἀφήσῃ.
 Εἰς γεννεὰς τῶν γεννεῶν κ' αἰῶνας τῶν αἰώνων,
 Στὰ χεῖλη νὰ ὑμνῶμεθα συχνὰ τῶν ἀπογόνων.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

Ἀλλὰ γνωρίζεις, μήτέρ μου, τὸ τῆς παιδείας χρῆμα
 Πῶς δυσκολοαπόκτητον ὑπάρχει ὄντως κτῆμα.

ΜΗΤΗΡ.

Τὰ πάντα εἰς τὸ χέριμας κρέμανται, κ' ἐνθυμήσου,
 Τί ἴδαμεν 'ς τὸν Πρόδικον, κόρη μου, συλλογίσου.
 Ἄν θέλῃς, ὦ παιδάκι μου, ἡ γῆ νὰ σοῦ γεννήσῃ,
 Σιτάρι ἢ κριθάριον, ἢ καὶ νὰ σὲ πλουτήσῃ,
 Στῆς γῆς τὴν καλλιέργειαν νὰ ἀσχολῇσαι πρέπει,
 Κί εἰς ὃ, τι ἄλλο τὸν σκοπὸν τοῦτόν σου ἀποβλέπει.
 Ἄν θέλῃς τὰ βοσκήματα νὰ γέμουν στὴν αὐλήν σου,
 Πρέπει εἰς ταῦτα νὰ δοθῇς μ' ὅλην τὴν προσοχήν σου,
 Ἄν θέλῃς τώρα νὰ φανῇς στὸν κόσμον προκομμένη,
 Καὶ τ' ὄνομά σου πανταχοῦ ἀθάνατον νὰ μένῃ,
 Πρέπει νὰ καταγίνεσαι εἰς τὴν σπουδὴν ἐπάνω.
 Τί κλαίεις ; ἅ! ὦ θυγατερ, καλὰ καταλαμβάνω,
 Πάσχεις καθὼς ποτ' ἔπαθε τοὺς παλαιοὺς αἰῶνας,
 Ὁ Θουκυδίδης ὁ μικρὸς, ὅταν εἰς τοὺς ἀγῶνας,
 Ἐβλεπε τὸν Ἡρόδοτον ὅτι εὐδοκιμοῦσεν,
 Ὅτε τὴν ἱστορίαν του ἐν μέσῳ ἱστοροῦσε.

Σε προφητεύω τὸ λοιπὸν τύχην, ναὶ μακαρίαν,
 Κ' ἀθάνατον τὸ ὄνομα μίσα στήν ἱστορίαν...
 Πλήν ὦ φίλον θυγάτριον, ὁ ἥλιος ἀρχίζει
 Μὲ τὰς λαμπρὰς ἀκτίνας του τὸν κόσμον νὰ φωτίζῃ
 " Παιδιὰ, καιρὸς εἰς τὸν καφέν ὅλα σας μαζευθῆτε,
 " Ο γέρων ἀπ' τὸν θάλαμον, φωνάζει, συναχθῆτε,
 " Ἐπαρε τὸ βιβλίον σου, καὶ δεῦρο ἄς προβῶμεν,
 " Ἐλπίζω δὲ περὶ αὐτῶν πάλιν νὰ συσκεφθῶμεν.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΑΙ ΕΠΟΧΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ. Δύο ἐποχὰς ἔχει ἐκάστη γυνὴ πρὸ τῆς ὑπανδρείας της. Ὅταν ᾖναι πολλὰ νέα συλλογίζεται " Ποῖον ἄραγε θὰ πάρω; καὶ ὅταν προχωρήσῃ εἰς τὴν ἡλικίαν, " Ποῖος ἄραγε θὰ μὲ πάρῃ;

ΚΙΝΙΚΟΝ ΑΞΙΩΜΑ. Τρεῖς ἀρεταὶ φέρουσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν χρεῶν του, ἡ Φρόνησις, δι' ἧς διακρίνει τις τὸ ἀγαθὸν τοῦ κακοῦ· ἡ Φιλανθρωπία, ἥτις συνδέει τοὺς ἄνθρώπους μετ' ἀλλήλων, καὶ ἡ Γενναϊότης, δι' ἧς δύναται τις ἀποφεύγων τὸ κακὸν, νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθόν.

Ἡ ΠΤΩΧΕΙΑ. Αἱ κυριώτεραι αἰτίαι αἵτινες φέρουσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν πτωχείαν εἶναι αἱ ἐφεξῆς α'. Ἡ ὀλίγη θέλησις εἰς τὸ κοπιᾶζειν. β'. Ἡ ἐπάρατος πολυτέλεια (τὸ λοῦσσον) καὶ ἡ πρὸς τὴν ἡδυπάθειαν μανία. γ'. Ἡ ὑπερβολικὴ κλίσις εἰς τὴν μέθην, καὶ δ'. Ἡ ἑλλειψις τῆς ἀνατροφῆς, καὶ ἡ εἰς τὴν Δημόσιον ἐκπαίδευσιν ἀξιοκατάκριτος ἀδιαφορία.

ἘΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ. Εἰς Λονδίνον ἐκδίδονται καθ' ἐκάστην ἡμέραν 12 ἐφημερίδες καθ' ἑβδομάδα 69, κατὰ μῆνα 12, καὶ κατὰ διαφόρους ἄλλας περιόδους 18, τὸ ὅλον 111. Ὅλαι δὲ αἱ ἐκδιδόμεναι εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐφημερίδες εἶναι τὸν ἀριθμὸν 469.